

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **S. P.**, státní příslušník Ruské federace
zastoupen advokátkou Mgr. Zuzanou Kratěnovou
sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-15288-24/ZR-2022 ze 17. 2. 2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-15288-24/ZR-2022 ze 17. 2. 2023 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **18 580,50 Kč**, a to do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, advokátky Mgr. Zuzany Kratěnové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Jádrem sporu v této věci je splnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Konkrétně jde o to, zda žalobcova úmyslná trestná činnost, pro kterou byl odsouzen soudem České republiky k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, představovala skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a zda bylo zrušení pobytového oprávnění přiměřené z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, zejména s ohledem na jeho dlouhodobý pobyt v ČR a na nejlepší zájem jeho tří nezletilých dětí. V tomto ohledu je stěžejní otázka, zda napadené rozhodnutí obстоjí i přesto, že nezohlednilo žalobcovo propuštění z výkonu trestu tři dny před svým vydáním.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu, jelikož žalobce byl pravomocně odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti let do věznice s ostrahou a k peněžitému trestu ve výši 600 000 Kč pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a pro zločin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku. Zároveň žalovaný stanovil žalobci podle § 871 odst. 3 téhož zákona lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
3. Z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 17 T 10/2021 z 26. 7. 2021, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 To 64/2021 z 8. 12. 2021, žalovaný zjistil, že žalobce se uvedených zločinů dopustil spolu s dalšími šesti osobami tím, že v úmyslu zkrátit stát na dani a tím pro sebe nebo jiného získat neoprávněný majetkový prospěch, v období nejméně od 7. 10. 2019 do 24. 4. 2020, po předchozí vzájemné domluvě, nelegálně obstarávali a skladovali tabák určený k výrobě cigaret a tabákových komponentů, nelegálně z něj vyráběli cigarety a následně je distribuovali. Touto trestnou činností zkrátili stát na dani nejméně o 424,5 milionů korun. Žalobce tak páchal opakovaně po dobu několika měsíců závažnou majetkovou trestnou činnost, dopouštěje se hned dvou trestných činů. Protiprávnost svého jednání si dobře uvědomoval, činil řadu kroků, aby jej policie nedopadla, a zamýšlel pokračovat v trestné činnosti tak dlouho, jak to bude možné. Závažnost narušení veřejného pořádku zvyšuje především míra jeho zapojení do trestné činnosti (její koordinování a usměrňování) a celková způsobená škoda.
4. Žalovaný seznal, že žalobci je 45 let, je podruhé ženatý, jeho druhou manželkou je od roku 2010 A. P., občanka Ruské federace s trvalým pobytem v ČR. Mají spolu tři nezletilé děti ve věku 11, 8 a 6 let, taktéž občan(k)y Ruské federace s trvalým pobytem v ČR. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze 17. 5. 2022 bylo rozhodnuto o úpravě poměrů k nezletilým pro dobu před rozvodem a po rozvodu manželství tak, že děti budou svěřeny do matčiny péče, nicméně usnesením téhož soudu z 22. 8. 2022 bylo řízení o rozvodu rodičů zastaveno, neboť oba vzali svůj návrh po dohodě zpět. Žalovaný dále uvedl, že žalobcova manželka nastoupila v září 2022 do výkonu trestu odnětí svobody v délce trvání 34 měsíců a všechny tři děti v srpnu 2022 vycestovaly do Ruské federace, kde se o ně nyní stará jejich babička G. K., která není držitelkou žádného pobytového oprávnění v ČR. Žalobce má stanoven výkon trestu odnětí svobody až do roku 2026, tudíž se do té doby nebude osobně podílet na výchově svých nezletilých dětí, ani jim nebude finančně přispívat na výživu. Je pravděpodobné, že děti si po dobu pobytu svých rodičů ve vězení přivyknou na život v Rusku, byť dvě z nich se narodily už v ČR. Vzhledem k tomu, že s matkou dětí je rovněž vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, je budoucí pobyt celé rodiny na území ČR značně nejistý, přičemž jejich návratu do domovské země nebrání žádná zásadní

překážka. V zájmu nezletilých dětí nepochybně je, aby vyrůstaly v harmonickém rodinném prostředí, kde jim bude zajišťována odpovídající péče a pozornost, a aby se mohly vzdělávat. Původcem jejich současné situace jsou ovšem jejich rodiče, kteří byli v důsledku páchaní opakované trestné činnosti odsouzeni k nepodmíněným trestům odnětí svobody. Bude pak na rozhodnutí celé rodiny, jakým způsobem vyřeší svou rodinnou situaci poté, co budou rodiče propuštěni na svobodu.

5. Žalovaný shrnul, že páchaná majetková trestná činnost značného rozsahu, délka trestu a způsobená újma jednoznačně převažují nad skutečností, že žalobce má v ČR blízké příbuzné. Veřejný zájem na zrušení žalobcova pobytu je v tomto řízení daleko větší než dopad do jeho soukromého a rodinného života.

II. Soudní řízení.

6. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nadměrně zdůrazňuje okolnosti spáchání trestné činnosti, za kterou již byl potrestán. Je nepochybné, že se žalobce dopustil narušení veřejného pořádku, ale s ohledem na další okolnosti spočívající v jeho osobě, délce jeho pobytu na území, povaze a pevnosti rodinných vztahů, jakož i v ekonomických poměrech, společenských a kulturních vazbách na území, nelze jednoznačně uzavřít, že jsou splněny podmínky pro zrušení jeho trvalého pobytu. Žalobce připomněl, že se nedopouštěl opakované trestné činnosti, jak tvrdí žalovaný, ale že trestnou činnost páchal pouze v období od 7. 10. 2019 do 24. 4. 2020 ve formě pokračování, zatímco v ČR žije již od roku 2003 a k zemi původu nemá již žádné vazby.
7. Žalobce je názoru, že napadené rozhodnutí zasahuje nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že rozhodnutím soudu ze 17. 2. 2023 byl podmíněně propuštěn na svobodu za současného vyslovení šestileté zkušební doby s dohledem. Dne 25. 2. 2023 se všechny jeho nezletilé děti vrátily do svého domova v ČR, kde jsou zvyklé na místní způsob života, protože pro ně byla školní docházka v Rusku příliš složitá, a nyní pokračují ve školní a předškolní docházce do svých původních škol, kde mají kamarády. Dvě ze tří dětí se narodily již v ČR a žádné z nich nemá v Rusku žádné vazby mimo svoji babičku, nemají tam kamarády a nejsou zvyklé na ruský vzdělávací systém. Návratu žalobcovy rodiny do domovské země pak brání integrace všech jejích členů v ČR.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se podle svého názoru se všemi rozhodnými skutečnostmi vypořádal, a stěžejní argumenty v něm vyjádřené zopakoval. Nad rámec toho uvedl, že žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn v den vydání napadeného rozhodnutí, tudíž tuto skutečnost nemohl reflektovat v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázal nicméně na judikaturu NSS, z níž dovodil, že ani propuštění nemělo na žalobcovu nebezpečnost pro společnost žádný vliv.
9. Soud vyrozuměl podle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) o probíhajícím řízení žalobcovu manželku A. P. a všechny tři jejich nezletilé děti, a to prostřednictvím jejich zákonné zástupkyně – matky, a umožnil jim uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení. Nikdo z nich však této možnosti nevyužil.
10. Usnesením č. j. 10 A 18/2023-31 ze 14. 3. 2023 přiznal soud žalobě odkladný účinek.
11. Při soudním jednání 25. 5. 2023 žalobce stručně zopakoval obsah žaloby a setrval na svém procesním návrhu. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil a souhlasil s projednáním věci ve

své nepřítomnosti. Soud provedl při jednání tyto žalobcem navržené důkazy: 1) ohledáním elektronické podoby usnesení Okresního soudu v Kladně č. j. 1 PP 10/2023-55 ze 17. 2. 2023, s doložkou právní moci a vykonatelnosti k těmto dnem, opatřené platným kvalifikovaným elektronickým podpisem soudní úřednice M. P. Výrokem tohoto usnesení se žalobce podmíněně propouští z výkonu trestu svobody a stanoví se mu zkušební doba v trvání 6 let za současného vyslovení dohledu; 2) kopií potvrzení o žalobcově propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, vystaveného Vězeňskou službou ČR, Věznicí Vinařice, z nějž vyplývá, že žalobce byl 17. 2. 2023 z věznice fakticky propuštěn.

12. Provedení dalších žalobcem navržených důkazů (závěrečné vyúčtování nákladů výkonu vazby a trestu ze 17. 2. 2023; výpis z vězňovy zdravotní dokumentace ze 17. 2. 2023; složenka o úhradě nákladů výkonu žalobcova trestu; rodné listy a cestovní pasy tří žalobcových dětí; potvrzení o docházce žalobcových dětí do školy v Ruské federaci od 1. 9. 2022 do 22. 2. 2023, potvrzení o docházce žalobcových dětí do školy v ČR) soud zamítl pro nadbytečnost.

III. Posouzení věci soudem.

13. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Při tom naznal, že žaloba je důvodná.
14. Mezi účastníky není sporu o to, že byla splněna první podmínka pro zrušení trvalého pobytu stanovená v § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tím, že žalobce byl soudem ČR pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému (šestiletému) trestu odnětí svobody. Druhou podmínkou tohoto ustanovení však je přiměřenost zrušení povolení z hlediska zásahu do cizincova soukromého a rodinného života. Tu je třeba vždy odvíjet od intenzity porušení příslušného veřejného zájmu: čím vyšší je intenzita jeho porušení, tím významnější mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění do cizincova soukromého a rodinného života (rozsudek NSS č. j. 10 Azs 312/2016-59 z 12. 1. 2017). Požadavek na individuální posouzení pak nelze opustit ani u pachatelů těch nejzávažnějších zločinů (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 98/2021-22 z 24. 9. 2021, bod 18).
15. Rámec posouzení podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu pro předchozí trestní odsouzení občana EU či jeho rodinného příslušníka vytváří čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Podle něj opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
16. Aplikací tohoto článku se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 945/20 z 16. 12. 2020. Předdeslal, že oprávnění pro členské státy učinit tato opatření naráží na právo volného pobytu a pohybu občanů EU ve smyslu článku 21 odst. 1 Smlouvy o fungování

Evropské unie. Následně s odkazem na judikaturu SDEU shledal, že při uplatňování čl. 27 odst. 2 Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivce byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti. Poté vyslovil obecný závěr, že neposoudily-li správní soudy při přezkumu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti v souladu s požadavky práva EU, nýbrž automaticky vycházely pouze z předchozího odsouzení za trestný čin, postupovaly v rozporu s čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 10a a čl. 4 Ústavy České republiky, a porušily tím žalobcovo právo na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

17. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že žalovaný zohlednil konkrétní okolnosti jím spáchaných trestných činů a že jeho hodnocení je v tomto ohledu dostatečně individualizované. V tomto ohledu soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, shrnuté v druhé části bodu 3 tohoto rozsudku. Žalobce však nesouhlasí s výsledkem posouzení přiměřenosti rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, a to konkrétně s ohledem na délku jeho pobytu v ČR a obzvlášť míru integrace celé rodiny a nejlepší zájem jeho tří nezletilých dětí.
18. V této souvislosti soud připomíná, že podle judikatury správních soudů musí být v takových případech středobodem úvah správního orgánu nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Podle něj je zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Význam tohoto zájmu nespočívá v tom, že by musel vždy převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem (samozřejmě neplatí, že pokud cizinec založí v ČR rodinu, nelze mu zrušit pobytové oprávnění), ale v procesních nárocích na příslušné orgány, které musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit. Také řízení o zrušení trvalého povolení rodiči nezletilého dítěte má na dítě nezpochybnitelný dopad, ačkoli jeho účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (tj. přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech). Správní orgán tak musí zvažovat například míru péče cizince o dítě, míru faktické závislosti dítěte na cizinci, hloubku jejich vzájemného emočního vztahu, ale i míru, v jaké byl trestný čin spáchán vůči dítěti, nebo míru ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na území ČR. (Rozsudek NSS č. j. 5 Azs 33/2022-39 z 18. 10. 2022, body 30 až 32 a četná rozhodnutí v nich citovaná.)
19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nejlepším zájmem žalobcových dětí zabýval a seznal, že jím je vyrůstat v harmonickém rodinném prostředí, kde jím bude zajišťována odpovídající péče, pozornost a vzdělání. Takové podmínky jím byly zajištěny v ČR do léta 2022, ale poté byly převezeny do Ruska, kde jsou nyní vychovávány babičkou G. K., která nemá v ČR žádné pobytové oprávnění, a chodí do tamních škol. (Str. 3 a 5 dole.) Zároveň žalovaný uvedl, že předpokládaný konec žalobcova trestu odnětí svobody je stanoven na duben 2026 a že jeho manželka nastoupila v září 2022 výkon trestu odnětí svobody v délce 34 měsíců

(str. 3 dole). Podle názoru žalovaného je proto pravděpodobné, že děti si po dobu pobytu svých rodičů ve vězení přivyknou na život v Rusku, byť se dvě z nich narodily už v Česku (str. 4 dole), a že v době žalobcova předpokládaného propuštění z výkonu trestu už bude dětem 14, 11 a 9 let a i vzhledem k dlouhodobému odloučení nebudou tolik citově ani finančně závislé na svém otci jako v jejich současném věku (str. 5 dole).

20. Posouzení přiměřenosti dopadů zrušení trvalého pobytu do žalobcova rodinného života tedy vycházelo z předpokladu, že jeho nezletilé děti již sedm měsíců žijí v Rusku a ještě přinejmenším dva roky a tři měsíce (do doby propuštění jejich matky z výkonu trestu) tam žít budou, neboť oba jejich rodiče jsou ve vězení a pečující babička nemá v ČR žádné pobytové oprávnění, přičemž odloučení od otce potrvá ještě skoro o rok déle (do dubna 2026). Podle názoru žalovaného si žalobcovy děti během této dlouhé doby na život v Rusku nutně do jisté míry zvyknou a navíc se oslabí jejich citová i finanční závislost na otci. Tyto úvahy žalovaného jsou logické, a pokud by soud odhlédl od skutkových okolností popsanych níže, neměl by jim co vytknout. Téměř tříletý život dětí v Rusku, včetně navštěvování tamních škol, stejně jako několikaleté odloučení od jejich otce, by byly za situace vyličené žalovaným nevyhnutelné (neboť o děti by po dobu uvěznění jejich rodičů neměl v ČR kdo pečovat a musely by žít v Rusku) a výrazně by oslabily dopad žalobcova nuceného vycestování z ČR v roce 2026 do jejich (a potažmo žalobcova) života, a to ať už by děti v té době žily s matkou v ČR nebo v Rusku.
21. Žalobce však v žalobě namítl, že shora uvedený předpoklad postulovaný žalovaným neplatí, jelikož v době vydání napadeného rozhodnutí byl již z výkonu trestu podmíněně propuštěn. Dokazováním při jednání soud zjistil, že žalobce byl na základě rozhodnutí Okresního soudu v Kladně ze 17. 2. 2023 tohoto dne z věznice opravdu propuštěn. Tato skutečnost nastala ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. To je sice datováno 17. 2. 2023, avšak „vydáním rozhodnutí“ se podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“. Na čelní straně originálu napadeného rozhodnutí je uvedeno „*Vypraveno dne: 20-02-2023*“, a právě tohoto dne byla písemnost také odeslána a doručena žalobci do datové schránky jeho zástupkyně. Soud vychází při přezkoumání správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a tato doba končí právě vydáním správního rozhodnutí (např. rozsudek NSS č. j. 4 As 141/2013-28 z 27. 11. 2013). Soud tak je v tomto řízení povinen přihlídnout rovněž k žalobcovu podmíněnému propuštění na svobodu.
22. Soud přisvědčuje vyjádření žalovaného k žalobě potud, že tato skutečnost nemá významný vliv na míru žalobcovy nebezpečnosti pro společnost, a to zejména s ohledem na povahu, závažnost a rozsah škodlivých následků jeho trestné činnosti, ale také s ohledem na dlouhou šestiletou zkušební dobu za současného vylovení dohledu; žalobcovo odsouzení ještě zdaleka nebylo zahlazeno (obdobně rozsudek NSS č. j. 2 Azs 147/2016-30 z 19. 12. 2016, bod 24). Totéž však nelze říct o posouzení dopadů rozhodnutí do žalobcova rodinného života.
23. Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným vyplývalo, že všechny žalobcovy děti již sedm měsíců žijí v Rusku a ještě přinejmenším další dva roky a tři měsíce tam žít budou. Takový zásah do jejich života byl s ohledem na jejich nynější věk (11, 8 a 6 let) a skutečnost, že takřka celý svůj dosavadní život prožily v ČR, kde byly zvyklé na zdejší způsob života,

navštěvovaly školu, měly kamarády atd. (to žalobce prokázal již ve správním řízení), nehledě na rozdíl v celkové životní úrovni a společenské situaci mezi ČR a Ruskem, nepochybně velmi citelný a nežádoucí. Zároveň byl však nevyhnutelný, jelikož v ČR neměl o děti kdo pečovat, a tuto situaci bylo možné klást za vinu výhradně jejich rodičům, kteří byli pro svou úmyslnou trestnou činnost odsouzeni k několikaletým nepodmíněným trestům odnětí svobody (např. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 312/2016 z 12. 1. 2017, bod 33). Žalobcovým propuštěním na svobodu se tato situace podstatně změnila, jelikož najednou bylo možné, aby se všechny děti vrátily do ČR, kde o ně žalobce nyní již může plně pečovat, a aby po půlroční přestávce navázaly na dosavadní způsob života, bez shora předestřených negativních následků. To se podle žalobcova tvrzení v žalobě také 25. 2. 2023 stalo.

24. Právě uvedené samozřejmě neznamená, že veřejný zájem na zrušení žalobcova pobytu za této změněné situace nemůže převážet nad zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval řadou aspektů žalobcova života v ČR, včetně nemožnosti navázat po propuštění z vězení na dřívější podnikání (žalobcova obchodní společnost vstoupila do konkursu, jenž byl zrušen pro nedostatek majetku) nebo včetně schopnosti obstarávat výživu své rodiny v zemi původu (žalobce pracoval dříve v ČR jako zedník, tedy nikoli v kvalifikované pozici, v níž by se v Rusku nemohl uplatnit). Soud souhlasí se žalovaným, že zásah do žalobcova soukromého života – při odhlédnutí od jeho rodinného života – ani zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na zrušení jeho pobytového oprávnění. Nicméně nejvýznamnější dopady vycestování z ČR, které bylo žalobci napadeným rozhodnutím uloženo, by žalobce pocítil ve svém rodinném životě. S ohledem na to, jakou důležitost přikládání posouzení nejlepšího zájmu dětí mezinárodní úmluvy i shora citovaná judikatura, bylo nezbytné tuto novou možnost rodinného soužití vzít v úvahu při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova života. Jelikož právě pobyt obou rodičů ve vězení byl stěžejním argumentem pro toto posouzení obsažené v napadeném rozhodnutí, nelze předjímat, k jakému závěru by byl žalovaný dospěl v případě, kdyby se byl o žalobcově propuštění na svobodu včas dozvěděl; pro takovou hypotetickou úvahu neposkytuje jeho rozhodnutí oporu. Napadené rozhodnutí tak je založeno na skutkových zjištěních, která byla v době jeho vydání v zásadním rozporu se žalobcovými skutečnými osobními poměry. Soud zdůrazňuje, že tuto skutečnost žalovanému nevyčítá, neboť žalobcovo propuštění mu následujícího pracovního dne, kdy vydal napadené rozhodnutí, pravděpodobně nemohlo být známo. Nicméně nedostatky ve zjištění skutkového stavu nelze klást k tíži žalobce, jenž se o svém podmíněném propuštění dozvěděl až v pátek 17. 2. 2023, kdy soud vyhověl jeho žádosti, a nemohl o něm tedy žalovaného ani včas vyrozumět. Bez žalobcova zavinění tak nebyly zohledněny naprosto zásadní okolnosti jeho rodinného života, ačkoli jejich poměření s protichůdným veřejným zájmem je podmínkou pro zrušení pobytového oprávnění, kterou se žalovaný v tomto řízení musel zabývat z úřední povinnosti [§ 87l odst. 1 věta poslední zákona o pobytu cizinců].
25. Úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova rodinného života nemůže soud učinit za žalovaného, neboť by tím nepřípustně nahradil jeho činnost a zasáhl do jeho pravomoci. Zároveň nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nelze dodatečně zhojit v řízení před soudem (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 152/2011-62 z 19. 4. 2012). O to se ostatně žalovaný ani nepokusil, neboť žalobcovo propuštění z výkonu trestu

ve vztahu k jeho možnému soužití s nezletilými dětmi v ČR nijak nereflektoval ani ve vyjádření k žalobě. Soud proto shrnuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu, čímž zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnost jeho rozhodnutí. Ačkoli žalobce žádný žalobní bod výslovně takto neformuloval, v žalobě jednak upozornil na to, že byl již 17. 2. 2023 propuštěn z vězení, jednak namítl, že žalovaný nesprávně posoudil přiměřenost dopadu do jeho rodinného života s ohledem na děti, které jsou v ČR plně integrované a které by musely v důsledku napadeného rozhodnutí ČR opustit. Při vypořádání této argumentace nebylo možné nedostatek skutkových zjištění a navazujících úvah přehlédnout, a proto soud shledal tento žalobní bod důvodný.

26. S ohledem na další průběh správního řízení soud považuje za vhodné podotknout, že se ztotožnil ještě s jednou dílčí žalobcovou námitkou. Žalobce byl odsouzen za trestnou činnost, kterou páchal nejméně od 7. 10. 2019 do 24. 2. 2020 a která měla povahu dvou úzce souvisejících trestných činů ve formě pokračování. Za žádné jiné jednání žalobce pravomocně odsouzen nebyl. Nelze tak tvrdit, že se žalobce dopouštěl trestné činnosti „opakovaně“. Tento nepřiléhavý argument by nicméně sám o sobě samozřejmě nemohl způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení.

27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vyhodnotil všechny zásadní okolnosti žalobcova úmyslného protiprávního jednání, za něž byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a vyložil, proč žalobcův pobyt v ČR představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku. Žalovaný rovněž posoudil žalobcovy soukromé a rodinné poměry a přezkoumatelně odůvodnil, proč ani zásah do nich nepřeváží nad veřejným zájmem na zrušení žalobcova pobytového oprávnění a na jeho nuceném vycestování z ČR. Pokud by žalovaným zjištěný skutkový stav odrážel skutečnost, soud by se s jeho závěrem bez výhrad ztotožnil. Napadené rozhodnutí však nezohlednilo, že žalobce již byl v době jeho vydání z vězení podmíněně propuštěn, a ve světle této skutečnosti jeho odůvodnění nemůže obstát, neboť posouzení dopadů rozhodnutí do žalobcova rodinného života vycházelo z předpokladu, že žalobce i jeho manželka budou ještě několik let vykonávat trest odnětí svobody. Správní řízení tak bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že skutkový stav nebyl úplně zjištěn a vyžadoval zásadní doplnění, a soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jeho úkolem zjistit aktuální okolnosti týkající se rodinného života žalobce a jeho nezletilých dětí, a následně provést opětovné poměření tohoto zájmu s veřejným zájmem na zrušení žalobcova pobytového oprávnění. Při tom bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, a dále z nákladů zastoupení advokátkou. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních

služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a účasti při soudním jednání 25. 5. 2023 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g)], odměnou za jeden úkon právní služby po 1 550 Kč: návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 11 odst. 2 písm. a) analogicky], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto čtyř úkonů (§ 13 odst. 4) a částkou 2 530,50 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť žalobcova zástupkyně je registrována k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 14 580,50 Kč a náklady řízení celkem 18 580,50 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jeho zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. května 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu